

Living

Direcció: Oliver Hermanus **Guió:** Kazuo Ishiguro, Akira Kurosawa **País:** Regne Unit
Durada: 102 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Bill Nighy, Aimee Lou Wood, Tom Burke, Alex Sharp, Adrian Rawlins, Hubert Burton, Oliver Chris, Michael Cochrane, Anant Varman, Zoe Boyle, Lia Williams, Jessica Flood, Jamie Wilkes... **Música:** Emilie Levienaise-Farrouch **Fotografia:** Jamie Ramsay **Distribuïdora:** Wanda Visión **Estrena a Espanya:** 04/01/2023

No recomanada per a menors de 7 anys

Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

Living és una adaptació anglesa del guió de la pel·lícula japonesa de 1952 *Ikiru*, escrita i dirigida per Akira Kurosawa. Està ambientada al Londres dels anys 50 on Williams, un avorrit buròcrata, té una revelació que el porta a buscar el significat de la vida després de descobrir que té una malaltia terminal. *Ikiru* al seu torn tenia inspiració en la novel·la *La mort d'Ivan Ilitx* de Lev Tolstoi. (ecartelera.com)

CRÍTICA

21/01/2022 - Bill Nighy és un buròcrata malalt de càncer que busca el temps perdut en l'adaptació del director sud-africà Oliver Hermanus d'"Ikiru" d'Akira Kurosawa

Si la indústria cinematogràfica dependrà tant de reformular la vella propietat intel·lectual, tornar a l'obra d'**Akira Kurosawa** no és el pitjor dels casos. A mitjans del segle passat, la producció japonesa de Kurosawa es va convertir per a Hollywood en una botiga de dolços per saquejar, ja que la seva reputació va florir d'aquest intercanvi cultural: *The Hidden Fortress* va inspirar *Star Wars*, dirigida pel mateix George Lucas, per després cofinançar la pel·lícula guanyadora de la Palma d'Or, *Kagemusha*.

Living, el remake d'*Ikiru* (1952) de l'aclamat director sud-africà **Oliver Hermanus**, aprofita lleugerament l'imperialisme cultural, on una versió en anglès, reduïda i més accessible pot "reemplaçar" l'anterior: reorganitza algunes coses, però imita allò que va funcionar bé en el passat. Tot i això, *Living*, estrenada aquesta setmana a la versió virtual de Sundance 2022, pot ser recordada com un èxit, i una tasca complicada que l'emergent Hermanus va completar amb èxit: justifica la seva existència, i fa vincles gratificants entre la reconstrucció del Japó després de la Segona Guerra Mundial i el compromís de Gran Bretanya després de la seva "millor època".

Bill Nighy –fins ara famós per la seva cançó benèfica, ginebra a la mà, a *Love Actually*– és contractat contra l'estil, o més aviat per desenterrar la malenconia del moment, com el funcionari civil cara de pedra Williams; Hermanus i el guionista guanyador del premi Nobel, **Kazuo Ishiguro**, són homòlegs del Watanabe de Kurosawa. En el primer acte, a Williams li diagnostiquen un càncer terminal, un estímul per aprofitar els últims mesos a la Terra, després d'haver passat la seva vida adulta i professional com un observador silenciós de la seva pròpia vida. Hermanus ofereix un imaginari novel·lesc, i clàssicament britànic per evocar això, ja que Williams i els seus companys molt més joves deambulen austerament mentre treballen a l'andana d'un tren de rodalies, amb bombins negres i paraigües com a nova armadura, reemplaçant els uniformes militars que poden haver-se posat recentment.

En cas contrari, hi ha cert conservadorisme en el guió d'Ishiguro, on tant la història individual com els seus temes capraescos de la virtut humana es mantenen al peu de la lletra. No obstant això, Hermanus troba un enorme aplom en les seves pròpies contribucions, incorporant els colors pàl·lids i el simbolisme parpellejant dels melodrames de mitjans de segle de Douglas Sirk i Noël Coward. Si hi ha una firma autoral, per pujar fins al mateix mestratge de Kurosawa, és la seva facilitat per transmetre la repressió i el sentiment de com les forces dures poden impedir "viure". Després d'haver analitzat el tema de la segregació racial a l'època de l'Apartheid i l'homofòbia en el seu treball anterior, Hermanus troba un camí per fer el seu *Ikiru* mk II personal, sinó autobiogràfica.

En aquesta època de *reboots* nostàlgics, l'última de *Star Wars* va ser obligada a repetir la cita "Això em fa mala espina" i a reproduir grinyolant vells èxits, i aquest *remake* de Kurosawa no pot evitar la imminent probabilitat d'acabar com esperaves: en aquesta zona de jocs per a nens coberta de neu acabada de construir en una zona en ruïnes a causa de la guerra, es troba el punt final del despertar de Williams i Watanabe cap a com haurien de viure. Tot i això, torna el nus a la gola, així com la sensació d'una merescuda catarsi emocional: la mateixa cançó en una firma clau diferent i complementària.

David Katz – cineuropa.org